

No ho puc fer!

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

“No ho puc fer!” Amb aquestes paraules responia l’Ona sempre que algú li demanava alguna cosa que ella creia que fer-la, era del tot impossible.

Segur que em caic, rodolo, relISCO, m’equivoco o senzillament m’agafa un esternut, pensava. I de totes les coses difícilíssimes que la gent li proposava, ella se’n sortia sempre repetint el seu sonor: “No ho puc fer!”

I no us penseu que a l’Ona no li agradava fer coses. Ans al contrari, però el que de debò li agradava era fer-les molt i molt bé.

Quan al mes d’abril s’apropava l’aniversari de l’àvia, la mare li demanava que fes un bonic dibuix per regalar-li, i a l’Ona li faltava temps per córrer a buscar els seus llapis de colors. Però tant bon punt començava a buscar imatges per inspirar-se, veia preciosos quadres o postals i li semblava que ella mai arribaria a fer un dibuix tan bonic. “No ho puc fer!”, cridava. I acte seguit donava un cop de braç amb el que feia volar els llapis de colors, que acabaven estabornits darrera un coixí, on xocaven amb un retolador vell que hi havia anat a parar qui sap si en l’aniversari anterior.

A l'estiu no hi havia cap aniversari a la família però quan s'apropaven les festes del poble, l'Ona estava nerviosíssima esperant que arribés el dia del concurs de pastissos. Era el millor dia de l'any. Tothom qui volia s'hi presentava. Podies ser gran o petit i l'Ona estava convençuda que aquest cop el guanyaria amb una recepta que havia trobat al llibre de la mare, on apareixia un dibuix fantàstic d'un pastís de mel i maduixes. Aquest any segur que sí, pensava.

Però quan començava a cuinar barrejant la farina amb la mel, la mantega amb el sucre i els ous amb les maduixes, l'Ona es feia un embolic i acabava pensant que amb aquella pasta enganxifosa no aconseguiria fer els tres pisos de pam i mig que es veien als aparadors de les pastisseries. *"No ho puc fer"*, cridava. I enrabiada llençava tots els ingredients a les escombraries.

La cosa no us penseu que va anar a millor, així que també va desistir quan havia de fer la cançó de Nadal a l'espectacle de l'escola. Total, mai cantaria tan bé com ho feia la Remei, una nena un curs més gran, que tothom deia que cantava com els àngels. Després va desapuntar-se de natació perquè la braçada li sortia una mica torta i va considerar que com que no pronunciava bé la "R", tampoc calia que es presentés a les audicions de teatre per preparar "els pastorets" al casal del barri.

A poc a poc, l'Ona va anar deixant de fer totes les coses que li agradaven. Es passava les tardes tancada a casa avorrida i si li venia alguna idea al cap, la feia fugir de pressa perquè segur que no li sortiria tan bé com ella volia. Estava ben convençuda que era incapaç de fer res, *"No ho puc fer"*, es repetia. Fins que un dia algú li va demanar que l'ajudés a fer una cosa. Era una cosa ben senzilla, tan sols havia de treure a passejar el gos de la veïna, i no calia que ho fes bé. De fet podia fer-ho ben malament. Podia caminar tort, ensopegar-se i fins i tot podia aixafar un bassal i embrutar-se els peus. L'única cosa important era treure aquell pobre gos cansat i vell a donar una volta, i l'Ona va pensar que allò ho podria fer. Al cap d'una estona va tornar a casa sense haver-se perdut i amb el gos en perfecte estat. Havia sortit prou bé.

L'endemà, algú altre li va demanar que l'ajudés a plegar la roba. I tampoc calia fer-ho bé. De fet, el més important era fer-ho de pressa per amagar-la d'una visita inoportuna. Si no cal fer-ho bé, ho puc fer, va pensar l'Ona i s'hi va posar.

Un altre dia va ajudar a preparar un guisat, on tot el que havia de fer era remenar. No era necessari calcular ni la velocitat ni la força de cada remenada, van dir-li, tan sols havia de moure la cullera amunt i avall perquè el menjar no s'enganxés. I allò també ho va fer.

A poc a poc, l'Ona va començar a fer un munt de coses que no calia que fes bé ni rebé. Tan sols calia fer-les. I sabeu què? De fer coses que no fossin perfectes l'Ona en sabia un munt, i de seguida va tornar a apuntar-se a fer tot allò que li demanaven. Feia dibuixos amb línies que no havien de ser rectes, escrivia contes amb lletres que podien ser tortes i s'inventava jocs que no havien de ser els més divertits del món, tan sols havien de servir per passar el temps. L'Ona havia descobert que la divertia molt fer coses imperfectes on l'únic que importava era fer-ho. I el més sorprenent era que a força d'anar fent, tot d'una va adonar-se que les coses li sortien cada cop millor.

Però segur que us esteu preguntant si al final les coses li van acabar sortint perfectes? Doncs no. O potser sí? Qui ho sap. I és que al capdavant algú sap del cert com és la perfecció?

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital